

Hejsek 2

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXII říjen 2016

Pejsek štěká...

Haf! Haf! Haf!

Prosíme poslední opozdilce, kteří ještě nezaplatili příspěvky, aby tak co nejrychleji učinili.

Haf! Haf! Haf!

Štěkám vše nejlepší k narozeninám Zelímu!

Haf! Haf! Haf!

Na Vraní skále jsme to letos pořádně rozpálili. Starší si vyzkoušeli plivat oheň, s mladšími jsme ho aspoň rozdělali v metrové výšce. Každému dračímu bojovníkovi se podařilo podmanit se draka a nyní na jejich hřbetech dobýváme trpasličí vesnice, abychom zjistili, kde jsou ukryta dračí vejce.

Haf! Haf! Haf!

Štěpán: „Julinčin drak se jmenuje Ufrolaf. To se

dá dobře zapamovat. Je to jako drak, kterej miluje UFO. A to UFO má affro.“

Haf! Haf! Haf!

Už máme termíny všech výprav až do konce roku. Doufejme, že i termín festivalu zůstane beze změny a podaří se nám najít divadlo s tímto víkendem volným.

Haf! Haf! Haf!

Určitě jste si všimli, že je v Pejskovi něco nově! Kromě našich akcí, hádanek, soutěží a článku se objevují i části pro naše nejmenší kamarády! Tak pozorně sledujte, co je určeno vám, ať pak nejedete na výpravu s nimi místo s námi!

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Blíží se první výprava menších! Vydáme se na dobrodružnou expedici, tak se horolezci pořádně připravte!

Pokud máte v okolí kamaráda, který ještě nechodí do školy, nebo je prvňáček, pozvěte ho mezi nás k menším.

Co budeme dělat my menší?

6. 10. První schůzka (17:00–18:30)

7. 10. Čaj (16:00–19:00)

13. 10. Schůzka (17:00–18:30)

15. 10. Výprava na Vraní skálu

20. 10. Schůzka (17:00–18:30)

A dále...

17. 11. Výprava s rodiči

26. 11. Společná výprava se staršími

16.–18. 12. Vánoční výprava

22. 1. Výprava do ZOO

25. 2. Výroční výprava

24.–26. 3. Víkendová výprava

16.–17. 4. Velikonoční výprava

19.–21. 5. Oddílové hry o štítek táborníka

4. 6. Poklad

Co budeme dělat my větší?

- 4. 10. Družinovky (16:30–19:00)
- 7. 10. Čaj (16:00–19:00)
- 8.–9. 10. Výprava na kola
- 11. 10. Oddílovka (16:30–19:00)
- 18. 10. Družinovky (16:30–19:00)
- 25. 10. Oddílovka (16:30–19:00)
- 26.–30. 10. Podzimky

A dále...

- 25. 11. Čaj (16:00–19:00)
- 26. 11. Padesátka
- 16.–18. 12. Vánoční výprava
- 20.–22. 1. Bruslení
- 25. 2. Výroční výprava
- 17.–19. 2. Výprava na Sázavku
- 1.–2. 4. Divadelní festival
- 13.–17. 4. Velikonoce
- 28. 4. – 1. 5. Přejchod hor
- 19.–21. 5. Štítek tabornička
- 9.–11. 6. Poklad a výprava na vodu

Časopis Pejsek vyhlašuje

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

JEŽŠÍMARJA TO BYL ROKENROL! na téma

Povídky a básně zasílejte na Vosovu e-mailovou adresu
vosafilip@seznam.cz
nebo mu rukopis předejte na schůzce.
Uzávěrka je 31. 1. 2017.

Všechna díla vyjdou v literární příloze únorového Pejseka a jejich autoři získají 5 bodů do bodování. Odborná porota odmění nejúspěšnější autory hodnotnými cenami.

OBČAS NĚKDO ŘEKNE,
ŽE MI TO PÁLÍ.

VŮBEC NETUŠÍM, CO TÍM MÁ NA MYSLI.

Štěně

Vítejte!

Ahoj kamarádi! Tato prostřední dvoustrana je věnovaná celá jenom vám! Své Ňafy a kalendář akcí najdete na začátku Pejška. Budete tu mít povídání z výprav a nějakou tu hádanku či rébus. Můžete se ale samozřejmě podívat, co dělali vaši starší v průběhu uplynulého měsíce. Pejsek bude vycházet každý měsíc, tak se máte na co těšit!

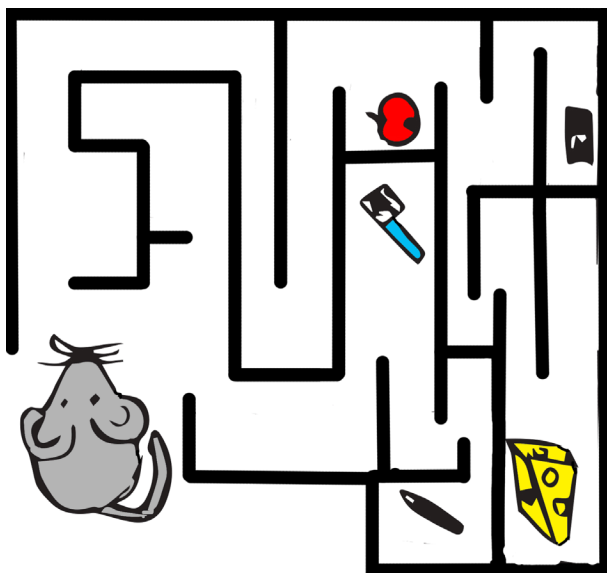
Pastička na myši

Do Pejška se nám zatoulala myš, která nemá v životě moc štěstí a staví se před ni pořád nějaké překážky. Pomoz jí je vyřešit a jako odměnu získáš dva body do bodování, když odpověď ukážeš Týně či Majdě.

Vpředák si zapomněl batoh v lese a na-

šla ho naše myš. Teď se bezradně snaží v batohu najít sýr ale nemůže se k němu dostat. Pomoz jí projít batohem a mezi ostatními věcmi najít vytouženou svačinku.

Cestopis z Alp

Sobota 20. 8.

Probudili jsme se do velice kuriózního přírodního úkazu: Lesní cestou kráčela mlha. Zatímco v lese bylo jasno, na cestě (a pouze na ní) ležel úzký pruh mraku, který se pomalu sunul nahoru k rozhledně – vypadalo to jako nějaký zástup duchů, který se zrána vydal projít udržovanou křížovou cestu, která byla všude kolem nás. Nezdržovali jsme se však hříčkami počasí, raději se rychle nasnídali a vyrazili. Nebylo ani půl deváté a už jsme si zčerstva vykračovali do poslední horské vesnice, kterou jsme měli potkat – Seckau. Vodu jsme doplnili v místní bystřině a odtud už pokračovali jen a pouze nahoru. Za pátek nám bylo dáno nastoupat téměř 1400 výškových metrů.

Cestu nám ukazovala turistická značka v barvách rakouské vlajky (červený, bílý a zase červený pruh) nahodile a značně ledabyle čas od času kreslená podél cest. Vzhledem k její vytáčejší nespolehlivosti, neznačení odboček a častým, nezřídka až kilometrovým výpadkům značení, jsme s láskou vzpomínali na náš domácí Klub českých turistů, na který ostatně se slzou v oku dojde řeč, kdykoli se někdo vydá na zahraniční vandr.

Poobědvali jsme ve stínu mohutného stromu na horském úbočí nedaleko ohrady s kravami, a zatím-

co jsme poprvé žvýkali své lisované chleby a trvanlivé salámy, dívali jsme se na nedaleké parkoviště, kam bez ustání přijížděli a zase odjížděli Rakušáci v nablýskaných vozech, aby si s trekovými hůlkami a sportovními batůžky vyklusali posledních pár metrů k vrcholu. Pozorovali jsme je s opovržením a závisť, ale i tak jsme pro ně patrně byli zajímavým přírodním úkazem, neboť každý druhý domorodec, kterého jsme potkali, s námi potřeboval přátelsky poklábosit. Většinou o tom, odkud jsme, kam jdeme a proč jenom máme tak obří batohy.

Takový přátelský pokec s Rakušákem ovšem není jen tak. Rakouský přízvuk je totiž tak silný, že se v základní konverzaci obvykle nezvládali odbavit ani nejkovanější němčináři naší expedice. Teprve když jsme svým protivníkům zvládli sdělit, že jsme z Prahy, zvolnili obvykle Rakušané alespoň natolik, aby bylo rozumět každému druhému slovu. Jakmile se tudíž zjevil na obzoru nový domorodec, všem obvykle vyrašil pot na čele, nemluvě o té části výpravy, která k německému rozhovoru potřebovala tlumočnicka. Alespoň nápisy se naštěstí povětšinou držely spisovné němčiny a nebyl tudíž problém s jejich překladem.

O půl čtvrté jsme se konečně vydrápali ke kostelu Panny Marie Sněžné, kam nás na stromech barvou nacákané nápisy „Maria Schnee“ celý den vedly. Šlo o překrásný, malebný, zpola kamenný a zpola dřevěný kostel ve výšce 1822 metrů nad mořem. Vnitřek

horského svatostánku byl stroze vyzdoben, nechyběly ani malé varhany a oltář, u kterého se podle všeho pravidelně slouží mše (viděli jsme ministrantku uklízet obřadní roucho). U nedalekého odpočívadla sedělo posledních pár Rakušanů, kteří se ve chvílce zvedli a odešli zpátky ke svým autům u Seckau. V mžiku jsme byli téměř sami a nečekal nás sestup, nýbrž další stoupání.

Zatímco ostatní nabírali u pramene čerstvou vodu, hlídal autor tohoto zápisu batohy vedle kostela a jedni z posledních lidí na místě – farář a ministrantka – s ním velmi zvědavě hovořili. Ačkoli Vosa několikrát zopakoval, že mu porozumí lépe německy, hovořil duchovní zarputile špatnou angličtinou, což vlastně nevadilo, neboť jak se vzápětí ukázalo, jediné, co nám potřeboval sdělit, bylo, abychom šetřili s vodou. Opakoval to několikrát a s takovou naléhavostí, až byl Vosa poněkud vyděšen („No water in the moutains, NO WATER IN THE MOUTAINS!“). Když to zopakoval asi popáté, ministrantka zhasila svíce, farář kostel zamkl a oba se bok po boku rovněž vydali do údolí. Osaměli jsme, a abychom nepropadli trdomyslnosti, co nejrychleji jsme vyrazili.

Cesta už nestoupala tak prudce, kráčeli jsme po pozvolném hřebeni a kochali se výhledy na obě strany. Náladu nám nekazily ani tak ohrady z ostnatého drátu, uvnitř kterých se slunila stáda krav, jejichž středy nás neustále vedla značka, jako spíš těžké dešťové

mraky valící se ze západu. Výhledy nás nicméně nepřestávaly uchvacovat, a když se vlevo objevilo Zlaté jezíčko (Goldlacke), Eliška nebyla k udržení.

Zrada však přišla tam, kde jsme ji nečekali, kamenem úrazu se totiž stala zákeřná a skutečnosti jen zhruba odpovídající turistická mapa. Když už jsme si mysleli, že jsme na konci sobotního pochodu, s hrůzou jsme zjistili, že nám ještě schází dobrá hodina cesty. Rakouské mapy totiž kupříkladu nemají vrstevnice po deseti, nýbrž po sto (!) metrech, na což není české oko zvyklé. Tvary kopců se tak totiž dají vykoukat jen velmi přibližně.

Když jsme konečně dorazili na místo přespání (museli jsme ve vhodnou chvíli sestoupat asi sto výškových metrů z hřebene, abychom byli krytí před ohlášeným větrem a nebyli za bouřky na nejvyšším místě), byli jsme všichni úplně hotoví. Za soumraku jsme rychle postavili stany, na vaříčích uvařili instantní večeře a ačkoli bylo slabě po půl deváté, usnuli jsme jako špalky. Průzorem se nám do stanu díval nepřírozně velký, krvavě rudý měsíc. Neprorokoval naštěstí nic tak hrozného, stejně jsme ale byli docela vyjukaní.

Jak se bojuje o holé přežití a jak v BANGU zastřelit šerifa, když během toho omylem vrazíte banditovi loket do břicha a odpadlíkovi zasednete kuří oko? Dočtete se v listopadu!

Poznáte stopy zvířátek?

Blíží se zima a v napadaném sněhu jsou krásně vidět stopy zvířátek. Stejně tak v bahnitých polích a cestách často potkáváme nejrůznější otisky.

Dokážete k sobě přiřadit stopu a zvířátko?

1.

2.

3.

4.

5.

6.

- a. zajíc
- b. pes
- c. kočka

- d. divočák
- e. ježek
- f. veverka

Odpovědi hlaste Elišce.

Výprava na Vraní skálu

Poslední ryze zářijový víkend jsme se tradičně vypravili na Vraní skálu. V poněkud nižším počtu než obvykle jsme dorazili v půl sedmé večer do Zdic, odkud jsme se vydali na místo nedaleko Hředlí, kde každý rok pobýváme. Cestou jsme zjistili, že jsme součástí národa dračích bojovníků a že nastal čas, kdy budeme muset podstoupit zkoušky. Ty ukáží, jak jsme na tom s inteligencí, útokem a obranou, a na jejich konci nás čeká výběr draka, se kterým budeme spjati do konce života. Přípravu na zkoušky jsme zahájili rozdělením na starší a mladší, vydali se různými směry a po cestě plnili skupinové úkoly ve třech zmíněných oblastech. Skládali jsme čísla, stavěli úkryt, ti starší dokonce sami plivali oheň. Po příchodu na tábořiště už jsme jen postavili plachtičky a ulehli ke spánku, abychom měli na následující den dostatek sil.

Ráno už zkoušky propukly v plné síle a stále rozdělení na mladší a starší jsme zkoušeli sesbírat co nejvíce zlata, bojovali v trojnoze, skládali slova, sbírali body v matematiku či ověřovali své znalosti v trpasličí šachtě. Po obědě jsme se vydali doplnit zásoby vody do Hředlí a hned si zde také pomoci složitého systému

odhadování a přepočítávání ověřili, zda bychom tu zvládli draky napojit. Po návratu jsme se vrhli do dalších bojů – rozdělávali jsme oheň z krabičky, nosili na hlavě vodu a přenášeli hůlkami skleněnky – a potom jsme až skoro do večere hráli mičbí.

Po večeri jsme si vyhlásili, jak jsme ve zkouškách dopadli, a postupně se vydali na stezku, kde jsme si nejprve vybrali draka, a poté se dle našich rozhodnutí rozdělili do tří skupin. A protože už bylo opravdu pozdě a my byli unavení, tak jsme se i s našimi draky vydali spát.

V neděli jsme pomocí legend zjistili o dračím světě trochu více – draků se líhne čím dál tím méně a protože si trpaslíci (se kterými jsou draci už spoustu let ve válce) postavili město okolo velké sopky, kde draci svá vejce schovávali, a vejce uzmulí, bude naším úkolem vejce získat a drakům pomoci. Po těchto zjištěních už jsme si jen sbalili věci a vydali se nahoru na Vraní skálu, kde jsme se pokochali výhledem a vyfotili. Pod ní jsme se naobědvali a pak už zbývalo jen dojít zpět do Zdic na vlak a dojet domů do Prahy.

Eliška (728 467 049)

Jenda (722 917 701)

Pomeranč (720 358 010)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

